

[Leif Hermann]

det princip, at utilstrækkelighed i kriminalforsorgens kapacitet ikke skal komme den dømt til skade.

Jeg erindrer, at det vist var retsudvalgets formand, der på den kriminalpolitiske konference her i januar måned udtrykte sympati for et forældelsessynspunkt, altså et synspunkt, som i nogen grad ligger op ad de forslag, vi tidligere har haft til behandling, og det forslag, vi har til behandling i dag. Tankgangen er i øvrigt stadfæstet i den gældende straffelov, men her er forældelsesfristerne jo betydelig længere og derfor ubrugelige i denne sammenhæng.

Af justitsministeriets notat til brug for den kriminalpolitiske konference fremgår det på side 7, at en hurtig pådømmelse og strafudståelse er vigtig i almenpræventiv henseende, ja, vigtigere endda end straffens længde. Synspunktet er, må man nok sige, på de miserable forudsætninger, som systemet giver os, tiltalende, og det skal ikke blive glemt.

I et andet af konferencens arbejdsnotater angives et typisk afsoningsforløb, hvor synderen A kommer til afsoning af en 8 måneders fængselsdom efter godt 7 måneder. Det er uacceptabelt.

At forfare, således som det radikale venstre her gør, og som VS også har gjort det i beslutningsforslag nr. B 75, er imidlertid ikke uden problemer. Man kunne, således som vores ordfører ved behandlingen af beslutningsforslag nr. B 75 fremhævede, komme ud for en situation, hvor badehoteller og nedlagte militærnægterlejre osv. – og vi har jo set, at nedlagte militærnægterlejre er blevet taget med – bliver taget i brug i en slags panikreaktion, såfremt man vedtager et sådant forslag.

Hvis en sådan udvikling bliver det sandsynlige resultat af lovforslaget, vil vi nok i socialistisk folkeparti være skeptiske, og vi vil være mere tilbøjelige til at overveje en ændring og en udstrækning af benådningsvejen, sådan som vi i enkelte tilfælde har set det fra justitsministerens hånd.

Lenger (VS):

Som hr. Leif Hermann sagde, havde vi lejlighed til i forrige uge i forbindelse med et forslag fra VS at diskutere et princip, der er det samme, som det radikale venstre nu foreslår. Forskellen er, at det radikale venstre har

udformet forslaget som et lovforslag, hvor vores var et beslutningsforslag, og at det radikale venstre opererer med en 6 måneders grænse, hvor vi opererede med en 4 måneders grænse.

Jeg tror nok, at det radikale venstre var imod VS' forslag, men det skal såmænd ikke skille os ad. Vi støtter gerne det radikale venstres lovforslag. Det vigtige er nemlig princippet: ventetiden, indtil strafafsoneren sættes i fængsel, er også en straf; det er en ekstra straf. Med et forslag som dette vil den også blive betragtet som en straf og tælle med i afsoningen.

Grunden til, at det er vigtigt at fastslå dette princip, er for det første, at det i sig selv er en psykisk belastning at vente på at blive sat i fængsel, efter at man har fået en dom. For det andet kan man f.eks. ikke gå i gang med en uddannelse, hvis det nu er det, man har tænkt sig, og få måneders ventetid kan måske koste et helt år i den sidste ende af en uddannelse. For det tredje er man, hvis man er arbejdsløs, i en meget dårlig situation, hvis man faktisk får tilbudt et arbejde i ventetiden, for man er i realiteten nødt til at afslå det, eller også mister man det i hvert fald, når man sættes ind. Og for det fjerde – det gælder så dem, der faktisk har et arbejde – mister man arbejdet, måske allerede i ventetiden. Derfor er denne ventetid en hård ekstra straf. I og med at den er det, synes vi, det er en god idé, at den også bliver betragtet som sådan. Det er det, som er princippet i det radikale venstres lovforslag, og det var princippet i vores forslag, og det princip synes vi er vigtigt at få fastslået.

Så er der selvfølgelig forskellige alternativer til dette princip. Det ene alternativ er, at der skaffes flere pladser i fængslerne eller i arresthusene. Problemet i forbindelse med den løsning – og den har jo været valgt hidtil – er imidlertid, at selv om det kaldes midlertidigt, så viser erfaringen, at det ikke er spor midlertidigt; det viser sig tværtimod, at den slags midlertidige løsninger altid ender med at blive permanente. Det viser sig også, at domstolene altid fylder de eksisterende pladser op. Det vil aldrig blive muligt at nedlægge dem.

Derfor synes jeg, at den indvending, som hr. Leif Hermann kom med i dag, er en dårlig indvending. Han siger, at man jo kunne komme ud for, at man så i panik ville indret-